

(σελ.76)

[...] Γνώρισα μια κοπέλα, λίγο μεγαλύτερή μου, που την έλεγαν Ζανέτ Γκολ. Μια νύχτα που είχα πονοκέφαλο, μπήκα στο φαρμακείο της Πλατείας Μπλανς για ν' αγοράσω Véganine κι ένα μπουκαλάκι αιθέρα. Όταν πήγα να πληρώσω, αντιλήφθηκα ότι δεν είχα χρήματα. Αυτή η ξανθιά με τα κοντά μαλλιά που φορούσε αδιάβροχο και που τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν - πράσινα μάτια -, προχώρησε προς το ταμείο και πλήρωσε για 'μένα. Ντράπηκα, δεν ήξερα πώς να την ευχαριστήσω. Της πρότεινα να έρθει στο διαμέρισμα για να της δώσω τα χρήματα. Είχα πάντα κάτι λίγα στο κομοδίνο μου. Μου είπε: «Όχι...όχι...την άλλη φορά» [...]